

РЕШЕНИЕ

№ 458

гр. София, 01.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, NO VIII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мина Мумджиева

Членове: Костадинка Костадинова
Калина В. Станчева

при участието на секретаря Светослава Хр. Матеева
като разгледа докладваното от Костадинка Костадинова Въззивно наказателно дело от частен характер № 20221100600672 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

С Присъда от 11.02.2021 г. по НЧХД № 20 344/2019г. по описа на СРС, НО, 9-ти състав, **СЪДЪТ** е признал подсъдимия А.Т.А./ със снета по делото самоличност/ за **НЕВИНОВЕН** в това, че на 23.05.2019 г. в гр. София, в парка „Владимир Заимов“ е нанесъл няколко удара с юмрук в областта на гърдите на частния тъжител Н. В. ИВ., вследствие на което на последния му били причинени леки телесни увреждания с характера на лека телесна повреда, причиняващи разстройство на здравето извън случаите на чл. 128 и чл. 129 от НК, а именно – зеленикаво кръвонасядане с размер 7/4 см. в областта на лявата гърда и бледо зеленикаво кръвонасядане с петнист характер с размери 12.5/10 см., довели до причиняване на физически болки при вдишване и до ограничаване на движението на пострадалия Н. В. ИВ. – престъпление по чл. 130, ал. 1 от НК, като съдът го е **ОПРАВДАЛ** на основание чл. 304 по повдигнатото му обвинение от частен характер.

Със същата присъда съдът е признал подсъдимия А.Т.А. /с/с снета по делото самоличност/ за **НЕВИНОВЕН** в това, че на 23.05.2019 г. в гр. София, в парка „Владимир Заимов“ с отправяне на словесни закани при формиран цялостен умишъл само за телесно увреждане с изразите „Ще те убия, ти ли си бил дъщеря ми “ и чрез последвало на няколко удара с юмрук в областта на гърдите на частния тъжител Н. В. ИВ. с викове „ще те убия“, затвърждаващи по обективен начин умишъла за телесно увреждане, се заканил спрямо частния тъжител с престъпление против неговата личност чрез нанасянето на телесна повреда и от това заканване би могло да съществува основателен страх за осъществяването му – престъпление по чл. 144, ал. 1 от НК, като съдът го е **ОПРАВДАЛ** на основание чл. 304 по повдигнатото му обвинение от частен характер.

Съдът е **ОСЪДИЛ** съобразно чл. 190, ал. 1 от НПК Н. В. ИВ. да заплати в полза на

СРС заплатените в хода на съдебното производство разноси в размер на 900 лева, представляващи общ размер за назначените експертизи и възнаграждения за вещи лица, както и сумата от 500 лева, представляваща адвокатски хонорар на подсъдимия А.Т.А..

В законоустановения срок е депозирана жалба от повереника на частния тъжител, с искания за отмяна на така постановената присъда. С депозираната въззивна жалба не са отправят искания за допълване на доказателствената съвкупност.

В проведеното закрито съдебно заседание на 17.03.2022 година въззивният съд по реда на чл. 327 от НПК прецени, че за изясняване на обстоятелствата по делото не се налага разпит на подсъдимия, свидетели и експерти пред настоящата инстанция, както и ангажирането на нови доказателства.

В открито съдебно заседание на 20.05.2022г. повереникът поддържа въззивната жалба. Намира за безспорно установено характера на телесните повреди, като изтъква, че частният тъжител не е бил с посочените травми преди инкриминираната дата. Като причина за състояния се спор процесуалния представител посочва поведението на децата, както и последващата намеса на подсъдимия А., който е потърсил физическа саморазправа с Н.И..

Защитникът на подсъдимия намира постановения съдебен акт за правилен, като иска от съда да бъде потвърден. В проведеното съдебно заседание изтъква доводи за ненавременен констатиране на получените от тъжителя травматични увреждания, като посочва и липсата на правдоподобно обяснение. Намира, че съдът е преценил по правилен начин фактическата обстановка и е стигнал до извод, че частният тъжител е нанасял удари към подсъдимия, а реакцията на подзащитния е била да хване ръцете на Н.И. с цел да предотврати физическата саморазправа.

Адвокат М. се възползва от правото си на реплика, като посочва, че вещото лице по изготвената СМЕ е констатирало, че получените травматични увреждания са получени 5-6 дни преди посещението на частния тъжител при медицинските органи.

Подсъдимият се присъединява към становището на защитника си. Взяма отношение във връзка със заключението по назначената съдебно-техническа експертиза, като посочва, че не и се противопоставя. Посочва, че физическото съприкосновение между него и подсъдимия е траело няколко секунди, като изтъква, че се е самоотбранявал и е искал единствено да го отблъсне. Относно обвинението за закана излага аргументи, че неговото дете е застанало между двамата и в този момент с цел да предпази детето от това да бъде ударено е предупредил частния тъжител да внимава да не удари дъщеря му. В последната си дума иска от съда да потвърди съдебния акт като правилен.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства, обжалвания съдебен акт, изложените твърдения във въззивната жалба, както и доводите и възраженията, направени в съдебното заседание и след като въз основа на императивно вмененото му задължение да извърши цялостна служебна проверка на обжалвания съдебен акт по отношение на неговата законосъобразност, обоснованост и справедливост, съобразно изискванията на чл. 314 от НПК, намира за установено следното: Упражнявайки правомощията си за цялостна проверка на атакувания съдебен акт, настоящият въззивен състав счита, че първоинстанционната присъда е постановена при изцяло изяснена фактическа обстановка, която по категоричен начин се установява от събраните по делото доказателства, обсъдени в мотивите на присъдата.

С оглед на което въззивният съдебен състав възприема установените от първостепенния съд факти, които се изразяват в следното:

Подсъдимият А.Т.А. е роден на 26.02.1963 г. в гр. Бяла, обл. Русе, българин, български гражданин, с висше образование, трудово ангажиран, с обременено съдебно минало, с настоящ адрес: гр. София, ж.к. „Овча купел 2“, бл. 416, ет. 12, ап. 54. А.А.,

На 23.05.2019 г. в гр. София А.А., заедно със съпругата си свидетелката Ц.М. А.а, двете си дъщери – Н. А.а А.а /14 години/ и И. А.а / 6 години/ били поканени на детско театрално представление, състоящо се в Руския информационен център на ул. ****, гр. София. В театралното представление участвала С.М. – дъщеря на свидетеля М.К.Д.-М., която е братовчедка на съпругата на подсъдимия А.. След като приключило представлението подсъдимият заедно със семейството си се насочили към заведението, намиращо се в парка „Заимов“ в близост до бул. „Янко Сакъзов“ зад бившия „Младежки дом – Л. Д.а“. Същите седнали в заведението да вечерят, докато трите деца - Н. А.а, И. А.а и С.М. се насочили към осветената детска площадка, разположена в парка, намираща се на 30-40 метра от заведението.

Междувременно Н. В. ИВ. след като се навечерял излязъл с тригодишната си дъщеря в близкия до неговия дом парк „Заимов“, като дъщеря му веднага се насочила към катерушката на детската площадка. На същата въжена катерушка били заели място Н. А.а и С.М..

След около 15-20 минути С.М. звъннала от детската площадка по телефона си на нейната майка – М.М., като и съобщила, че е заплашвана от мъж, намиращ се на площадката. Детето помолило майка си да изпрати при тях на детската площадка подсъдимия А.. След като разбрал за разговора със С.М. А.А. тръгнал към детската площадка и видял как двете по-големи момичета са се качили върху горната част на въжената катерушка. И. А.а стояла изправена до катерушката, в непосредствена близост до децата била малката дъщеря на частния тъжител. Н.И. бил с лице към децата от катерушката. Подсъдимият попитал двете по-големи деца каква е причината да се качат толкова високо на катерушката. Те му отговорили, че частния тъжител ги заплашил със саморазправа, че ще им счупи главите и ще им строши носовете, ако слязат. Подсъдимият А. попитал частния тъжител защо е заплашвал децата, на който въпрос не получил никакъв отговор, а отправена реплика, че и на него ще му счупи главата и носа. Н.И. се приближил към подсъдимия и започнал да го блъска в областта на гърдите, след което направил опит да удари А.А. с юмрук. За да отблъсне удара, подсъдимият хванал с ръцете си двете ръце на тъжителя, като ги държал в областта на гърдите му, след което между двамата последвало 5-6 секундно сбутване.

Междувременно дъщерята на М.М. – С.М. заснела видеоклип на телефона си на конфликтната ситуация между частния тъжител и подсъдимия.

Възприемайки ситуацията между баща си и частния тъжител, Н. А.а слязла от катерушката и застанала между двамата мъже. След което свидетелката се обърнала към частния тъжител и му казала „Не удряй баща ми, удари мен!“.

Вследствие на съприкосновението между частния тъжител и подсъдимия, на последния му паднали диоптричните очила. През това време към детската площадка се отправили и свидетелките Ц.М. А.а и свидетелят М.К.Д.-М.. Подсъдимият А. помолил съпругата си Ц. А.а да му потърси очилата по земята, тъй като не виждал добре поради това, че има късогледство и не можел да възприеме нормално предметите от заобикалящата го действителност. През това време частния тъжител продължил да проявява агресия към А.А., вследствие на което подсъдимият му казал, че ако удари дъщеря му, която се е намирала в непосредствена близост до тях ще го смаже.

Н.И. извадил телефона си и заявил, че ще позвъни на телефон 112, след което подал сигнал към компетентни органи, като относно обстоятелствата на дежурния служител съобщил, че „един очилатко, възрастен мъж с некви деца, тръгна да ме бие и удря“. По време на телефонния разговор на звукозаписа е обективизиран женски глас, който отправя твърдения относно сигнала на частния тъжител, състоящи се в следното: „Вие тръгнахте, не те“ и детски глас „Вие тръгнахте да ни биете“.

В същия момент М.М. се приближила към детето на частния тъжител и се навела към него с цел да го успокои с думите „Няма нищо, спокойно моето момиче, къде е майка ти“. Н.И. се приближил към свидетелката М. и отправил удар с крак в областта на устата на М.М.. След което същият грабнал дъщеря си и започнал да бяга с плачещото си момиченце и се отдалечил от детската площадка.

От нанесения удар от устата на свидетелката М. започнала да тече кръв. Същата звъннала на телефона 112 и подала сигнал в 22.24 часа на 23.05.2019 г., като случаят бил регистриран в системата.

На местопроизшествието не се отзовали полицейски служители, като свидетелката М. подала втори сигнал, като служителите я посъветвали да подаде сигнал директно в 05 РУ СДВР. Свидетелката М. подала сигнал на следващия ден, като предоставила записания от С.М. видеозапис на флаш- памет „Good RAM“ с капацитет 8 GB и фабричен № D959315173. М.М. потърсила медицинска помощ, тъй като имала главоболие. На същата било издадено медицинско удостоверение № 148.05/2019 г. от 25.05.2019 г., с което били установени следните травматични увреждания: навяхване на шията, контузия на дясната буза, оток и охлузване на долната устна.

Частният тъжител Н.И. потърсил медицинска помощ на 31.05.2019 г. Като съгласно заключението на прегледалия го лекар се констатирали следните травматични увреждания – зеленикаво кръвонасядане в горния външен квадрант на лява гърда с неясни граници при общи размери 7/4 см. с почти напречно разположение на големия размер, обширно бледо зеленикаво кръвонасядане с петнист характер с размери 12.5/10 см. в областта на долния край на гръдната кост и в горната част на корема с надлъжно разположение на големия размер, които са довели до контузия на гръдния кош с обширни кръвонасядания централно и в дясно на гърдите, причиняваща ограничаване на обема на движение на снагата, поради болков синдром.

При постановяване на съдебния акт първостепенният съд е обсъдил събраните пред него относими гласни и писмени доказателства и доказателствени средства, в това число: свидетелските показания на Ц.М. М. /л. 99 - 101 от СП пред СРС/, М.К.Д.- М. /л. 101 - 104 от СП пред СРС/, Н. А.а /л. 162 - 163 от СП пред СРС/, Й. А.а /л. 163 - 164 от СП пред СРС/, обяснения на подсъдимия, съдебномедицинско удостоверение № 211.05/2019 г. /л. 6 от СП пред СРС/, два броя справка за съдимост /л. 14- 15; 20 -21, 70 от СП пред СРС/, съдебномедицинска експертиза П – 153/20 г. /л. 65-67 от СП пред СРС/, протокол за извършена видео-техническа експертиза № 199-Ф/2020 /л. 137- 158 от СП пред СРС/, писмо от Дирекция „Национална система СДВР 112“ от 17.08.2020 г., за предоставяне на записи на оптичен носител – диск, писмо от СО от 06.06.2019 г. и протокол за доброволно предаване от 05.06.2019 г., с които по прокурорска преписка на СРП е приложен оптичен носител диск с име „Verbatim“ с 4.7 GB капацитет с надпис „ парк „Оборище“, както и приобщените като веществени доказателства- видеозаписи, аудиозаписи и един брой флаш-памет.

Въззивният съд изгради своите фактически и правни изводи въз основа на доказателствата, събрани и проверени в хода на съдебното следствие пред първата съдебна инстанция, които в своята цялост формираха еднозначни изводи по фактите. Съобразно които съдът намери, че вътрешното убеждение на районния съдебен състав е формирано въз основа на правилен анализ на събрания по делото доказателствен материал, като споделя доводите и съображенията му.

Настоящата инстанция подкрепя изводите на районния съд досежно кредитирането на свидетелските показания на Ц. А.а, М.М., Н. А.а и обясненията на подсъдимото лице.

Районният съд е подложил на подробен анализ твърденията на непълнолетния

свидетел очевиден – Н. А.а. Проверяващата инстанция намира, че разпитът на свидетелката е проведен в съответствие с императивните изискванията на чл. 140 от НПК – в присъствието на психолог предвид възрастта на Н. А.а. Съдът следва да посочи, че визираните свидетелски показания са от съществено значение, доколкото Н. А.а е единственият свидетел, който е възприел изцяло инкриминираната дейност. Съгласно изложените твърдения се установява предшестващото инкриминираното деяние обстоятелства, свързани с поведението на частния тъжител и отправени конкретни реплики към двете деца от страна на частния тъжител, както и последващото обаждане на детето С.М. на майка ѝ. От сведенията на Н. А.а съдът почерпи информация относно развитието на конфликта между подсъдимия и частния тъжител, като съобрази родствената връзка между свидетелката и подсъдимото лице. Изложените обстоятелства от страна на Н. А.а се припокриват изцяло с наличния доказателствен материал. Относно обстоятелствата, свързани със словесния спор и последвалото го физическо съприкосновение между частния тъжител и подсъдимия данните от свидетелските показания на Н. А.а намират цялостно опора в изложените обяснения от страна на А.А.. От твърденията на двамата съдът изгради представа досежно инкриминираното място, времеви диапазон, предприетото от подсъдимия поведение, словесните реплики, разменени между тъжителя и А.А.. Двете лица са последователни и относно намесата на свидетелката А.а в конфликта между двамата мъже и отправените думи към частния тъжител. Като свидетелката А.а излага с категоричност, че подсъдимият се е опитвал да се защити и да отблъсне опитите на частния тъжител да го удари. Съдът прецени като достоверни и последователни изложените от страна на Н. А.а твърдения, свързани с позвъняването на частния тъжител към 112 и данни относно проведения разговор, отнасящи се до липсата на ориентация на частния тъжител при подаване на сигнала. Тези твърдения са в синхрон с приобщените свидетелски показания на М.М. и Ц. А.а, които дават информация за един и същ израз, който е употребил частния тъжител по време на разговора със 112. За дезориентирано поведение на частния тъжител се съдържа информация и в изложеното в обясненията на подсъдимото лице. Коментираният свидетелски твърдения са в унисон с изследваните аудио записи, предоставени от дирекция „Национална система 112“, при изготвянето на видеотехническата експертиза.

Настоящата инстанция се присъединява към приетото от проверявания съдебен състав досежно годността на свидетелските показания на Н. А.а, предвид заключението на участвалия психолог, който е дал положителна оценка относно възможността на свидетелката да възпроизвежда фактите и обстоятелства, на които е станала свидетелка.

Съдът установи идентичност в приобщените гласни доказателствени средства на свидетелите Н. А.а, Ц. А.а, М.М. и обясненията на подсъдимия досежно проявената физическа агресия спрямо М.М.. Изложените обстоятелства от свидетелите се подкрепят от изследвания аудио запис, предоставен от дирекция „Национална система 112“, в който е обективиран подадения сигнал от страна на М.М., както и от приложеното съдебномедицинско удостоверение № 148.05/2019 г. Въззивният съд кредитира като достоверни, последователни и логични свидетелските показания на М.М. и на Ц. А.а. От твърденията на свидетелките съдът констатира причината, поради която подсъдимият е отишъл да провери какво се случва с децата на площадката. Двете разпитани жени са категорични, че след като са забелязали сбутването между частния тъжител и подсъдимия са отишли към детската площадка, за да видят какво се случва. Излагат еднопосочни данни относно това, че са възприели лично как свидетелката Н. А.а е застанала между двамата спорещи мъже и се е обърнала към частния тъжител с думите да я удари нея. С оглед на което съдът взе предвид при изграждане на фактическите си изводи изложеното от страна на свидетелките М. и Ц.А.а.

В синхрон с обсъдените гласни доказателствени средства са и обясненията на подсъдимото лице. Отчитайки двойствената им природа на средство на защита и гласно доказателствено средство, съдът достига до безспорен извод за кредитирането им. Изложените твърдения на А.А. намират изцяло потвърждение в събраната доказателствена съвкупност.

Този съдебен състав подкрепя изложените съображения от страна на районния съд досежно свидетелските показания на Й. А.а. Правилно предходната инстанция е отчетела, че свидетелката не е била пряк очевидец на инкриминираното деяние и с твърденията си пресъздава представените й от страна на частния тъжител възприятия. Показанията на свидетелите Н. А.а, М.М., Ц. А.а и обясненията на подсъдимия намират доказателствена опора в приобщения като веществено доказателство видео-аудиозапис, заснет с телефона на С.М. и обективиран в флаш-памет. На предоставения запис се онагледяват конкретните действия, предприети от частния тъжител, които се състоят в словесно и физическо нападение към подсъдимия А.А.. На съдържанието на направения видео-аудиозапис е назначена и изготвена видео-техническа експертиза, която е установила, че предоставения запис е автентичен и същият не е бил подложен на манипулация. В коментирия видео-аудиозапис са документирани последователно и хронологично предприетите действия инициращи словесната и физическата саморазправа от страна на частния тъжител. Като съгласно данните от записа частният тъжител пръв отправя заплашителни думи към подсъдимия, че ще го смаже, след което го блъска трикратно в областта на гърдите. В тази връзка правилно предходната инстанция е коментирала същността на видео-аудиозаписа, който не е съставен по реда и правилата на НПК, но върху който е обективирано инкриминирано поведение, с оглед на което съставлява годен доказателствен източник. Като коректно е приложила разсъжденията си и за приложения в доказателствената съвкупност видеозапис, обективиран в оптичен носител диск с име „Verbatim“, върху който са онагледени предприетата физическа агресия от страна на частния тъжител спрямо М.М.. От представения запис е видно, че подсъдимият след като е бил нападателно словесно и физически от частния тъжител е предприел действия, с които да попречи на Н.И. да го удари. Като в този ред на мисли записът е обективирал началото на отбранителни действия. Въпреки това съдът намира, че механизма на предприетата физическа отбрана е изяснен и с помощта на обясненията на подсъдимото лице, което излага подробно, че с цел да отблъсне частния тъжител и да се противопостави на физическото нападение е хванал ръцете на частния тъжител и ги насочил към гърдите му.

Описаният механизъм на нанасяне на травматичните увреждания спрямо частния тъжител се подкрепя от съдебно-медицинската експертиза. В експертното заключение на вещото лице е прието, че получените травми от страна на частния тъжител могат да бъдат получени по начина, описан от него. Като в съдебно заседание вещото лице излага убедителни аргументи, че съгласно вида и характера на травматичните увреждания нанесените удари са били с неголяма кинетична енергия и предполагат краткотрайно травматично увреждане от контактен тип. Експертът изрично посочва, че изводът за нанесени удари с юмруци е базиран на изложеното в тъжбата. С оглед на което съдът прецени, че експертното заключение относно начина на получаване на травматичните увреждания се припокрива с доказателствената съвкупност.

Въззивният съд се довери на назначените и изготвени експертизи в хода на наказателното производство, които установиха съществени за изхода на делото обстоятелства.

С оглед задълженията си, съгласно чл. 339, ал. 2 от НПК въззивният състав в решението си дължи отговор на доводите и възраженията, изложени във въззивната жалба, както и на тези от съдебно заседание, поради което намира за необходимо да посочи

следното: Депозирана е бланкетна въззивна жалба, с която се оспорва постановената оправдателна присъда. Пред настоящата инстанция повереника излага доводи за безспорно установен характер на телесните повреди, както и твърдения, че причината за конфликта е демонстрираното поведение на децата и последващата намеса на подсъдимия А.. Съдът намира жалбата за неоснователна. Действително са установени травматични увреждания при частния тъжител, които са причинени от страна на подсъдимия А.. Съгласно доказателствената съвкупност с безспорност се изградиха изводи, че нанесените травми от страна на частния тъжител са в резултат от опитите на подсъдимото лице да се противопостави на физическата агресия, проявена от страна на Н.И.. Установи се по категоричен начин инициатора на конфликта, както и демонстрираното нападателно поведение на частния тъжител, целящо физическа саморазправа. В тази насока са обсъдените от съда гласни доказателствени средства, подкрепени от приложените и изследвани относно автентичността им видеозаписи, обективирали възникналия спор между А.А. и Н.И. и настъпателното и търсещо физически и вербален конфликт поведение на частния тъжител. Макар и извън предмета на настоящото наказателно производство, но относимо към изграждане на представата на съда по отношение на поведението на частния тъжител се явява и отправения удар с крак от страна на Н.И. към свидетелката М.М.. Съпоставяйки посоченото действие с демонстрираната агресивна и нападателна словесна и физическа деятелност, съдът изгради безспорен извод, че частният тъжител е инициирал с поведението си конфликта, прераснал във физическа саморазправа, а предприетите от подсъдимото лице действия, с които е причинил травматични увреждания на Н.И. са били в резултат на желанието на А.А. да отблъсне частния тъжител и да предпази семейството си.

При така възприетата фактическа обстановка първостепенният съд законосъобразно и обосновано е заключил от правна страна, че подсъдимият Т. не е осъществил от обективна и субективна страна престъпленията по чл. 130, ал.1 от НК и чл. 144, ал. 1 от НК.

Не се събраха никакви доказателства, които да подкрепят обвинителната теза и да са в противоречие с наличната доказателствена съвкупност, която установява еднопосочно агресивния подход на частния тъжител и желанието на подсъдимото лице да се защити от евентуално нараняване и да предпази детето си.

По отношение на повдигнатото обвинение от частен характер отнасящо се до престъпния състав по чл. 144, ал. 1 от НК съдът намира, че посочените от частния тъжител инкриминирани изрази „Ще те убия, ти ли си бил дъщеря ми“, „ще те убия“ не са били изказани от страна на подсъдимото лице. Обратно на изложените обстоятелства от страна на частния тъжител, съдът констатира, че именно той е отправял думи, чиито заряд е свързан с намерение за саморазправа и закани. От събрания доказателствен материал се констатира, че подсъдимият е отправил репликата, че ще смаже тъжителя, ако удари дъщеря му – Н. А.а. Посоченият израз от една страна не е инкриминиран и изведен с повдигнатото от частен характер обвинение. От друга страна, следва да бъде съпоставен с цялостното демонстрирано нападателно поведение на Н.И., с оглед на което следва да бъде тълкуван, като предупреждение, с което А.А. в резултат на емоционалното си състояние и възможността тъжителят да насочи агресивните си действия спрямо Н. А.а, е опитал да противодейства на поведението на частния тъжител.

Съобразно изхода на делото съдът е дал законосъобразен отговор и във връзка с направените по делото разноси.

С оглед на гореизложеното, солидаризирайки се с правните изводи на районния съд и на основата на така изяснената фактическа обстановка, въззивният съд намира, че обжалваната присъда е правилна и законосъобразна и като такава следва да се потвърди.

Мотивиран от горното и на основание чл. 334, т. 6 във вр. чл. 338 от НПК, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда от 11.02.2021 г. по НЧХД № 20344/2019 г. по описа на СРС, НО, 9-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____